

Arrest

nr. 292 217 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LEJEUNE
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE JONG, die *loco* advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 19 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LP - Brussel nationaal op 18.03.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:
(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.03.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - Brussel Nationaal op 18.03.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van Valsheid in burgerlijke en handelsgeschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart rugpijn, borstpijn en mental problemen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel. Zij meent eveneens dat er een motiveringsgebrek is en een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“La décision litigieuse impose au requérant une interdiction d’entrée d’une durée de trois ans.

L’article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que (...)

En l’espèce, la partie adverse ne pouvait que délivrer une interdiction d’entrée de maximum 3 ans, le requérant n’ayant pas recouru à la fraude ou d’autres moyens illégaux afin d’être admis au séjour, le requérant n’ayant pas conclu d’union de complaisance et le requérant ne constituant nullement une menace grave pour l’ordre public ou la sécurité nationale.

Le requérant estime que la partie adverse ne motive pas pourquoi le requérant doit de se voir appliquer cette durée maximale de trois ans, et pas une durée inférieure, et considère que la partie adverse n’a pas tenu compte de toutes les circonstances propres à sa situation comme le lui impose pourtant l’article 74/11§1er précité. La partie adverse semble avoir fait une application automatique de la durée maximale pouvant être imposée au requérant.

Lors de son interception par la police, le requérant a exposé craindre de retourner dans son pays et avoir des problèmes de santé, notamment de santé mentale. Il explique que la police lui a d’ailleurs confisqué ses médicaments, dont des anti-dépresseurs. La partie adverse ne conteste pas ces éléments. Elle y fait d’ailleurs référence, en indiquant que l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme ne garantit pas le droit au séjour sur le territoire au motif que les soins de santé y seraient meilleurs que dans le pays d’origine et que le fait qu’un éloignement puisse influencer l’état de santé n’est pas suffisant pour emporter une violation de l’article 3. La partie adverse ne tient cependant nullement compte de cette vulnérabilité aggravée - propre au requérant et non contestée - dans la fixation de la durée de l’interdiction d’entrée imposée, alors que cette durée doit faire l’objet d’une motivation spécifique. Partant, la motivation de la décision paraît lacunaire sur ce point. Le requérant n’est par ailleurs pas en mesure de comprendre pour quelles raisons sa vulnérabilité n’a pas permis de fixer une durée inférieure à la durée légale maximale ni en quoi une durée de 3 ans serait proportionnée compte tenu de sa situation médicale personnelle.

Pour répondre au vœu du législateur, la décision administrative prise à l’encontre de le requérant doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l’obligation, pour l’administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation doit être adéquate.

L’exigence de la motivation d’une décision est destinée à ce que l’intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E., arrêt n° 33.560 du 12.05.1989, R.A.C.E., 1989).

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c’est l’expliquer, c’est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C’est officialiser en quoi et pourquoi l’auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (D. LAGASSE, « La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p.68).

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu’elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu’elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

L’obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l’autorité administrative doit ainsi permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet.

Le requérant se réfère à un arrêt de Votre Conseil qui a considéré que la décision violait l'article 74/11 de la loi précitée au motif que la partie adverse n'avait pas fait de balance entre les circonstances propres à la situation du requérant d'une part et la durée de l'interdiction d'entrée d'autre part :

« 4.3.5. Uit het gestelde in artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat ingeval van fraude de maximum termijn van het inreisverbod van drie jaar op vijf jaar wordt gebracht. Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot vijf jaar.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).(…)

Prima facie preciseert de verweerder echter nergens in de bestreden beslissing, noch blijkt dit op het eerste gezicht uit de stukken van het administratief dossier, waarom de duur van het inreisverbod in casu op vijf jaar, dit is de maximum duur ingeval van fraude, wordt bepaald.

4.3.9. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van vijf jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier op het eerste gezicht enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van de verzoeker, hoewel in casu in het administratief dossier op het eerste gezicht wel concrete indicaties terug te vinden zijn omtrent de specifieke situatie van de verzoeker die een weerslag zouden kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod.(…)

Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van een partner in België een voldoende wegend element is om de duur van het inreisverbod aan te passen en niet de maximumtermijn van vijf jaar op te leggen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel weergegeven wordt waarom er in het geval van de verzoeker sprake is van fraude, doch dat op het eerste gezicht nergens uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat met de specifieke omstandigheden van de verzoeker omtrent zijn band met mevrouw E. die op legale wijze in België verblijft, werd rekening gehouden bij het opleggen van het inreisverbod voor de maximale termijn van vijf jaar.

4.3.10. Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van de verzoeker die hem ter kennis waren en de duur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod van vijf jaar, prima facie op een kennelijk onredelijke wijze en met miskenning van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet gehandeld"(RvV, arrêt n° 96 520 du 02.02.2013)"

Le requérant estime qu'en l'espèce, la partie adverse a de même violé l'article 74/11§1er de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que l'article 62 et les articles 1 à 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et les éléments propres à la situation du requérant.

En ce sens, le requérant estime également que la décision attaquée résulte d'une erreur manifeste d'appréciation et viole les principes de bonne administration énoncés au moyen, et plus particulièrement le principe de minutie, de proportionnalité et de précaution, en vertu desquels toute autorité administrative se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause; elle se doit de procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en toute connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments

utiles à la résolution du cas d'espèce (J.JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Bruxelles, Bruylant, 1999, p.687).»

3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van LP – Brussel Nationaal op 18 maart 2023 en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat de verzoekende partij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - Brussel Nationaal op 18 maart 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van valsheid in burgerlijke en handelsgeschriften, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart rugpijn, borstpijn en mentale problemen te hebben, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 (van de Vreemdelingenwet).

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom voor haar de maximumtermijn van drie jaar zou gelden en niet een kortere termijn. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - Brussel Nationaal op 18 maart 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van valsheid in burgerlijke en handelsgeschriften, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijken aldus de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van de verzoekende partij kenmerken. Voorts blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart rugpijn,

borstpijn en mentale problemen te hebben, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn en dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat de verwerende partij de maximumtermijn die aan haar kon worden opgelegd automatisch lijkt te hebben toegepast.

Waar zij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden van haar zaak, laat zij na te duiden betreffende welke relevante omstandigheden eigen aan haar geval de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er is de Raad geen voorzichtigheidsbeginsel bekend. De verzoekende partij legt ook niet concreet uit wat het inhoudt. In zoverre zij doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.(...)”

3.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

3.8. Gezien de verwerende partij in dit geval – op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet – slechts een inreisverbod voor maximum drie jaar heeft afgegeven, is het betoog van de verzoekende partij in dit licht dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan fraude of andere illegale middelen om toegelaten te worden tot een verblijf, dat zij geen schijnverbinding is aangegaan en zij geenszins een ernstig gevaar voor de openbare orde vormt, niet dienstig.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.9. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.10. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA - Brussel Nationaal op 18 maart 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van valsheid in burgerlijke en handelsgeschriften, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijken de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van de verzoekende partij kenmerken en blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die

kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart rugpijn, borstpijn en mentale problemen te hebben, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn en dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom voor haar de maximumtermijn van drie jaar zou gelden en niet een kortere termijn en dat de verwerende partij de maximumtermijn die aan haar kon worden opgelegd automatisch lijkt te hebben toegepast.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat zij geenszins een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is, beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing doch toont zij hiermee geenszins aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verwerende partij vermocht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, in rekening nemen dat de verzoekende partij op 18 maart 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van valsheid in burgerlijke en handelsgeschriften en dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.12. De verzoekende partij stelt dat zij, toen zij door de politie werd onderschept, haar vrees uitte om terug te keren naar haar land en verklaarde gezondheidsproblemen te hebben, met name geestelijke gezondheidsproblemen, wat steun vindt in het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* van 18 maart 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt. Zij stelt tevens dat de politie haar medicijnen, waaronder antidepressiva, in beslag had genomen, wat *in casu* door geen enkel stuk in het administratief dossier wordt gestaafd.

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift schetst, wordt over haar gezondheidsproblemen in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart rugpijn, borstpijn en mental problemen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. (...) Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met deze – voor haar specifieke en onbetwiste – verhoogde kwetsbaarheid, terwijl de duur van het inreisverbod het voorwerp moet zijn van een specifieke motivering. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift enkel op haar geestelijke gezondheidsproblemen en de medicijnen die zij daarvoor neemt zodat de Raad aanneemt dat de verzoekende partij daarop doelt als zij wijst op ‘deze verhoogde kwetsbaarheid’, minstens laat zij na toe te lichten waaruit haar verhoogde kwetsbaarheid, anders dan haar geestelijke gezondheidsproblemen, bestaat. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt wel degelijk uit voornoemde motieven dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met haar mentale problemen, doch heeft geoordeeld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan begrijpen waarom haar kwetsbaarheid het besluit om een kortere termijn dan de maximale termijn te bepalen, verhinderde, noch waarom een termijn van drie jaar evenredig zou zijn gezien haar persoonlijke medische situatie, maar maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze haar gezondheidsproblematiek een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden. Evenmin maakt zij aannemelijk dat het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn gelet op haar gezondheidstoestand, nu zij nalaat toe te lichten waarom haar gezondheidstoestand het verblijven op het

Belgische grondgebied of het eerder terugkeren naar het Belgische grondgebied, noodzakelijk zou maken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering ontoereikend is.

3.13. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van haar situatie, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en concreet heeft gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, minstens toont de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, niet aan met welke omstandighe(i)d(en), die een invloed kunnen hebben op het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 96 520 van de Raad van 2 februari 2013 en stelt dat daarin werd geoordeeld dat de beslissing in strijd is met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet omdat de verwerende partij de omstandigheden van de situatie van de verzoekende partij in kwestie niet heeft afgewogen tegen de duur van het inreisverbod, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.14. Door op algemene wijze te stellen dat de verwerende partij de plicht had om in de motivering van de bestreden beslissing aan te tonen dat zij een juist evenwicht wilde vinden tussen het doel van de bestreden maatregel en haar specifieke omstandigheden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent het bepalen van de duur van het inreisverbod *in casu* kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.15. Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een motiveringsgebrek of een manifeste beoordelingsfout.

3.16. Een schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van een ander niet nader genoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER